

Illustreret Familienblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 22.

Illustreret Familienblad
 udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
 pr. Aar, ufravigelig i Forud

Den 3die Juni 1893.

Illustreret Familienblad
 udsendes af E. Wulfsberg,
 Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Fersk Fisk. Efter et Maleri af Otto Svinger.

Hvem er hun?

Af
Seanie T. Gould
ved D. B.
Eftertrykt forbydes.
(Kortf.)

13de Kapitel.

September gif og en Del af Oktobers folde, klare Dage ogsaa, før Marjorie var istand til at forlade Molls Kvistkammer.

At Barnet endnu levede var et Mirakel, og havde ikke Nancy vist en saa utrættelig Omhu, vilde hun visjelig bukket under. Saaret i Hovedet var maaske det mindste; hun havde en frygtelig Feber og laa enten i vild Fantaseren, eller i en halv Usmagt. Gentleman Roddy var flog nok til at lade Feberen gaa sin Gang og kun give hende simple Midler; det var hendes Redning. Men stakkels Nancy havde Hænderne fulde, naar Moll og hendes Mand Jim var hjemme og berusede. Hun kunde i Regelen holde Marjorie rolig, naar de var ude, men naar Parret havde sine Drukkenstabssture, hvilket hændte saa ofte, som deres Finantjer tillod det, blev hun rent vild af Rædsel.

Gamle Moll havde ikke vovet at sælge nogen af Guldperlerne endnu af Frygt for at blive opdaget, og da hun ikke kunde læse og heller aldrig saa nogen Avis, var hendes Grijskhed ikke bleven vaft ved den store Belønning, der var udlovet af Mr. Wylder. Det hed mellem de øvrige Hujets Beboere, at det syge Barn var Nancys Niece, som hun engang havde fortalt Gentleman Roddy. Nancy havde været nødt til at sælge Marjories hvide Kjole, for at faa de fornødne Penge til sin Patient, men da hun først tog af de blåa Baand for at sælge dem særskilt, havde det ikke tiltrukket sig Politiets Opmærksomhed.

Feberen havde haft en stor Forandring tilfølg hos Marjorie, hun havde aldeles tabt Erindringen om alt, hvad der var foregaaet i de sidste Aar. Endog sit Navn havde hun glemt, skjønt dunkelt som i en Drøm foresvævede det hende, at hun havde et andet Navn end Mary, som Nancy kaldte hende. Hendes Erindring gif langt tilbage, og hun talte i sin Fantaseren om sin Mama, og om hvor vred den gamle Mand med det hvide Haar havde været paa hende.

„Du ved,“ sagde hun en Dag hvistende til Nancy, — „Du ved, han stødte til mig, saa jeg faldt, derfor er det, jeg har saadan underlig Fornemmelse i mit Hoved; naar jeg blir frisk igjen, kan jeg vel gaa tilbage til min egen Moder?“

Nancy lovede det og trøstede Barnet, til hun faldt i Søvn.

Meget forsigtig prøvede Nancy flere Gange paa at finde ud, hvor Marjorie kunde være kommet fra. Gamle Moll var imidlertid tiltrods for sin omtaagede Tilstand listig nok til at fortælle en ny Historie, hver Gang Nancy udspurgte hende, og Barnet selv kunde ingen Forklaring give, blev derimod saa ulykkelig, naar Nancy spurgte hende om noget af det forbikgangne, at hun ganske opgav det.

Men med de kolde Oktoberdage kom der en ny Ulykke over Marjorie. Nancy blev syg, og Barnet mistede saaledes sin eneste Beskytter. Naar Gentleman Roddy kom, skjærmede han hende vel mod Moll, men hans Besøg var ikke hyppige nok til at forhindre den Mishandling, hun led. Den gamle Heks syntes at hade hende, og Tingen var, at det ærgrede hende, at Marjorie ikke døde, da hun var syg, og, som hun i Fortrolighed sagde til Jim, syntes hun, det var bedst at gøre det af med hende nu, da det lod til, at Nancy ogsaa snart vilde takke af.

Mangen tung Dag trassede Marjorie belæsjet med gamle Kurve afsted med Moll paa hendes daglige Vandringer og fik onde Ord og Slag, til hendes taalmodige graa Djne fik et saa jaget og forstræmt Udtryk, at Regie vilde have været ulykkelig, om han havde seet ind i dem.

Marjorie undrede sig ofte over, at hun ikke døde den Gang; Dagene var saa lange, og Nætterne saa frygtelige sammen med de fordrufne to. Nancy jamrede sig af Gigtmerter ude af Stand til at røre sig, og hvis Marjorie vovede at gøre noget for den Lidende, var en Ud eller et Slag af en af de andre hendes sikre Belønning.

„Jeg vil sige Dig noget, Mary,“ hvistede Nancy en Morgen, da gamle Moll gjorde sine Kurve færdige, — „finder Du en Lejlighed, saa se til at komme bort fra den gamle Djævel! Na, Du kjære lille Bøsen, som ligner min lille Jim, det er ikke, hvad jeg vilde sige Dig for min egen Skyld; men de kunde dræbe Dig ligesom de gjorde — men hvad var det, jeg vilde sige? Hvis hun er meget slem idag, saa snak til en Politikonstabel, kanske han tager hende paa Stationen, og det vilde være godt baade for Dig og mig.“

„Hvad gjør Du der, din stygge Unge!“ skreg Moll, idet hun kom bag Marjorie, da hun bøjede sig over Nancy. „Tag Kurven og afsted med Dig.“

Ordene blev ledjagede af et Slag, der fik Marjorie til at udstøde et Skrig; men da hun saa Nancys smertelige Udtryk, tog hun Kurven og gif stille med det gamle Utvyste, medens Taarerne strømmede nedad hendes blege Kinder.

Moll blev i bedre Humør, efterat hun havde været heldig i sit Tiggeri og faaet nogle Penge. Hun gif ind i en Brændevinsbod, og da hun kom ud derfra, forkyndte hun livlig, at hun vilde op i Byen en Stund; det var saa længe siden hun havde været der.

„Dg saa træd som jeg er,“ brummede hun, da de naaede Broadway nær City Hall Park; „jeg tror saamen, jeg vil kjøre, saa kommer jeg op i de store Kvartaler, jeg har jo Pengene her, og jeg faar mere der. Pas paa Kurven, din væmmelige Unge!“ skreg hun, da Marjorie stødte mod Vognen, idet de skulde gaa ind. „De maa undskyldte min Pige, Sir, hun er ikke saa behændig, som dem jeg er vant til.“

Konduktøren puffede dem ind uden at høre paa Molls Bemærkning, og Marjorie var glad ved at faa hvile sine trætte smaa Ben, skjønt hun først maatte staa, da der ikke var Siddeplads. Moll havde naturligvis taget det eneste ledige Sæde; men en ventligt udseende Herre rejste sig og gav Marjorie Plads ved Siden af hende.

Marjories Kinder fik Farve ved denne uventede Venlighed, og hendes: „D, Tak, Sir,“ jagt med den søde, sørgmodige Stemme, lod i hans Øren længe efter, han havde forladt Vognen. Han havde en liden Pige hjemme, og hans kjærlige Hjerte fik ham til at tænke paa, hvor tungt det vilde være at se Nellys Ansigt med et saadant træt, bekymret Udtryk.

Vognens Bevægelse gjorde Moll søvrig, og Brændevinet, hun havde drukket, begyndte at gjøre sin Virkning, saa hendes Hoved sank dybere og dybere, til hun forsøgte at benytte Marjories lille Skulder til Hovedpude.

Barnet fandt sig taalmodig deri en Stund, men gjorde saa en liden Bevægelse. Moll rejste sig, udstødte en Ud og kneb hende i Armen, saa hun neppe kunde afholde sig fra at strige højt, hvorefter den gamle Heks koldblodig jøgte ned paa den samme Hvileplads igjen.

Marjorie bed sine Læber tilblods, det fintfølende Barn krympede sig under de velflædte Medpassagerers Blifse.

Idet hun forsøgte at se ud paa University Place, som de nu kjørte gennem, mødte hendes Blik en ung Dame, der sad ligeoverfor hende. Marjories Kjærlighed til alt skjønt havde ikke tabt sig, og hun blev fængslet af dette Ansigt med dets skjære, lyse Hud, smukke Mund og de milde brune Djne, der mødte hendes med en saadan Sympathi, at det bragte Taarer i dem. Uden at være sig det bevidst, bevægede hun sig igjen en liden Smule, medens hun saa paa den unge Dame, og Moll rejste sig rasende over at blive forstyrret og slog Marjorie med sin knyttede Næve.

Barnet udstødte et Skrig, den unge Dame sprang op og kom hen til hende. „Mit stakkels Barn!“ raabte hun, og hendes brune Djne flammede af Vrede.

„Konen er beruset, kom og sæt Dig paa min Plads.“

Et halvt Dufin Herrer sprang straks op for at tilbyde hende Sæde, og gamle Moll forsøgte ogsaa, idet hun mumlede noget, at rejse sig, men formaaede ikke at staa og tumlede om paa Gulbet i Vognen.

Der opstod Lummel og Forvirring, Konduktøren standfæde Vognen, og en af Herrerne kaldte paa en Politikonstabel, medens den unge Dame tog Marjories skjælvende Haand i sin og holdt den fast.

En Herre, som havde staaet paa Plattformen udenfor, kom nu ind og gif hen til den unge Dame. „Miss Virginia,“ sagde han forundret, idet han hjulste, „hvad gjør De her? jeg vidste ikke engang, at De var i Byen.“

„De fik altsaa ikke mit Kort, Mr. Randolph,“ sagde hun blussende, idet hun rakte ham Haanden.

„Jeg sendte det dog. Vi (Papa og jeg) er i Fifth Avenue Hotel.“

„Lad mig følge Dem derhen,“ sagde han ivrig, „det er ikke langt at gaa.“ Men hun blev hindret i at svare ved Molls voldsomme Demonstrationer mod at blive ført paa Politistationen. Hvad skulde der blive af den lille Pige, som hun havde slaaet?

Virginia vendte sig til sin lille Protege. „Min Kjære, hvad skal jeg gjøre for Dig?“ sagde hun ventlig.

„Tag mig bort; o, lad hende ikke faa fat paa mig igjen,“ sagde hun og prøvede at komme bag sin nye Ven. „Hun vil slaa mig forfærdelig; Nancy sagde, jeg burde prøve at løbe bort.“

„Nej,“ sagde den unge Dame, „hun skal ikke faa fat i Dig;“ hendes heftige Indignation vaagnebe igjen, da hun saa Mærket efter Molls Slag i Barnets Ansigt. „Er hun din Moder?“

„D nej, Miss, jeg tilhører ikke hende; jeg er ikke irsk, ved De.“ Denne gamle Paastand trængte sig ved dette Spørgsmaal uvilkaarlig frem paa hendes Læber.

Staaet, som Mr. Gray var bleven det, ved Barnets Tone og Udtale, taug Virginia og saa tankefuld paa hende.

Moll var ført bort, og Konduktøren ringede utaalmodig. „Du skal ikke komme tilbage der igjen,“ sagde hun, idet hun satte sig og drog Marjorie ned ved Siden af sig. Mr. Randolph stod foran dem med Forbauselse udtrykt i sit Ansigt.

„Skal De adoptere dette Barn?“ sagde han omfjeder med et lidet Smil.

„Jeg ved ikke,“ sagde Miss Virginia og rødmede igjen. „Jeg vil tage hende med til Hotellet og høre, hvad Papa siger. Nu er vi der, Mr. Randolph, vil De følge med ind nu, eller komme igjen i aften?“

Han takkede, sagde, han vilde komme efter Mid-

dag, og forlod dem ved Døren til hendes Værelse. Efter at have ringet paa sin Pige, tog hun Marjories Hænder i sine og sagde ventligt: „fortæl mig nu alt.“

Men stakkels Marjories „alt“ var ikke meget tilfredsstillende, hun kunde kun sige, at hun havde været meget syg, hvor mange Uger vidste hun ikke, og at da hun kom til sig selv igjen, var hendes Moder ikke hos hende. „Jeg kan ikke erindre,“ sagde Marjorie med et bedrøvet Udtryk. „Sg ved, jeg var paa et Skib med Mama, og Bølgerne var saa høje, og hun var syg. Saa husker jeg ikke meget mere — undtagen den gamle Mand med hvidt Haar og de underlige sorte Djne; han talte saa haardt til Mama og stødte mig bort. Der var en underlig Jugl i Værelset. D!“ raabte hun og førte Haanden til Panden, som om det smertede, „hvem var det, som sagde, at jeg maatte forsøge at huske mere fra den Tid?“ Hendes store Djne var saa fulde af Sorg og Forfærdelse over hendes tabte Sukommelse, at Virginia skyndte sig at forandre Samtaleemne.

„Du ved altsaa ikke, hvorledes Du kom til at være hos det afskyelige Fruentimmer?“

„Nej, Miss, jeg formoder, min Sygdom har taget bort altsammen; jeg kan intet huske.“ Hun fortalte derpaa i godt Sammenhæng om sin ulykkelige Tid hos Moll og glemte ikke Nancys og Gentleman Roddys Godhed mod hende; men der var især noget af hendes Beretning, der slog hendes Tilhørere. „Jeg plejede have flere Klæder paa end disse,“ sagde hun, idet hun rødmede berørte sin smudsige Kalikofjole. „Nancy sagde, at hun solgte mine Klæder, da jeg var syge, for at faa Medicin. Undskyld, at jeg ser saadan ud.“

Hun gjorde denne Undskyldning med en vis rolig Værdighed, og Virginia sagde til sig selv: „Barnet maa sikkert have Ret, hun maa være bleven opdraget i andre Forholde. Jeg har aldrig i mit Liv seet saadanne udtryksfulde Djne.“

Kammerpigen, som var kommen ind under deres Samtale og med Forundring betragtede det pjaltede Barn, der holdt Miss Virginias Hænder, blev sendt ud efter den unge Dames egen Pige, hvorefter en smuk, ældre Mulatvinde kom ind; hun var net klædt, og talte et dannet Sprog.

„Nu Miss Ginny!“ sagde hun og slog Hænderne sammen af Forbauselse, da hun fik Nye paa Marjorie. „Hvad har De nu fore? Stakkels Barn!“ sagde hun derpaa, da hun bemærkede Marjories sitrende Læber. „Har Du det saa ondt? Kom til din gamle Phebe.“

„Det er rigtig, Phebe," sagde Miss Virginia, da denne blidt tog Marjorie paa Fanget. „Seg fandt hende hos den grusomste gamle Kone — nu, det vil vi ikke tænke mere paa," sagde hun hurtigt, da hun saa, at Marjorie begyndte at græde. „Seg skal fortælle Dig derom en anden Gang. Du maa ringe for at faa noget Frokost til hende, og giv hende derpaa et Bad, Phebe. Seg gaar ud for at kjøbe nogle færdige Klæder, og naar Papa kommer hjem, vil jeg spørge ham, om jeg kan tage hende med til Philadelphia."

„Hvad mon Papa vil sige dertil?" sagde Phebe, idet hun vuggede Marjorie frem og tilbage. „Han vil sige, at lille Missy er en ekstravagant liden Pus, ikke sandt?"

„Jo," sagde Virginia leende, da Phebe med den for hendes Race ejendommelige Evne til at efterabe, fortræffelig gjengav sin Herres Stemme, „det er meget sandsynligt, men jeg faar dog min Willie tilfids. Se endelig til, at hun faar nok at spise; hun ser halv forhungret ud. Og Phebe," sagde hun paa Dørtærskelen — „lad hende faa en af mine Flanel Morgentjoler om sig efter Badet," saa nikkede hun venligt til Marjorie, og det lyse, smukke Ansigt forspandt.

„Gud velsigne hende," sagde Phebe varmt; „hun er god som Guld, den lille Missy Ginny. Nu, Barn, hvad skal vi have først — Badet eller Frokosten? Seg tror, lidt Kyllingsuppe og nogle Disters vilde gjøre godt; hvad mener Du? Seg vil bede Kammerpigen sende op noget."

Marjorie syntes, Maam Phebe, (som hun kaldte sig) var en mærkværdig elskværdig Person, som hun sad der og snakkede venligt til hende, medens de ventede paa Frokosten, som hun havde forordnet; og da den var bragt op, gjorde hun alt saa nydelig istand for hende, med Brødrummer i Kyllingsuppen, (som hun ellers lod til at være misfornøjet med, og fortalte Marjorie, at i Philadelphia kogte de Suppe paa andet end Benene) ristede Fransbrødet til hende og gav hende tilfids en Kop tynd The; stærk The var ikke god for Børn," tilføjede hun; „Miss Ginny fik aldrig stærk The, før hun blev voksen."

Marjorie nød dette Maaltid overordentlig og sørgede hun over, at hun ikke kunde give Nancy noget af Suppen, hvilket hun meddelte Phebe, som blev meget interesseret og udspurgte hende ivrigt om den syge Kone, medens hun vaskede og klædte Marjorie, og hun kunde ikke tilbageholde et Udraab af Forførdelse ved Synet af de mørke Striber paa Barnets Arme og Skuldre, Mærker efter den Mishandling, hun havde lidt af gamle Moll.

Marjorie i en af Miss Virginias blaa Morgentjoler, med sit lange Haar i løse Krøller om Skuldrene, med en svag Farve i Kinderne og et lidet Glimt af Glæde i sine store Øjne var et skønt Billede; og det fandt ogsaa Phebe, da hun lagde hende paa Sofaen og bad hende at forsøge paa at sove; hun skulde vække hende, naar Miss Ginny kom tilbage.

Men Patterne begyndte at komme før Virginia, og Phebe havde hvist: „Gud velsigne Barnet!" vel et Dufin Gange, før hendes Hersterindes straalende Ansigt viste sig.

„Hys, Missy, hun sover saa stille som et Lam i Deres Bærelse. Det saa først ud, som om hun aldrig skulde falde isøvn. Det Barn har været forførdelig syg, Missy; hun farer op og striger imellem jaaledes, som Folk ofte gjør efter en Feber. Hun hører ikke hjemme blandt eders irske Fattige," sagde hun derpaa foragtelig. „Da hun spiste sin Frokost for en Stund siden, førte hun sin Gaffel, just saadan som Deres Moder lærte Dem, da De var liden. Sa sandelig, det Barn har lært at sidde tilbords," og Phebe rystede udtryksfuldt paa Hovedet.

„Seg nærer stor Interesse for hende," sagde Virginia og kigede ind ad den halvåbne Dør paa den lille sovende.

„Tag op Væsterne, Phebe, og se, om vi har faaet, hvad vi behøver. Siden Barnet ikke er vaagnet endnu, kan Du hjælpe mig, vær saa snil at tage frem min graa Silkekjole."

„Saa Miss Ginny venter Fremmede i Aften?" sagde Phebe, idet hun med kjærlig Beundring betragtede sin smukke unge Frøken. „Skal jeg tage frem Diamant-Smykket? Skal De i Operaen, Miss Ginny?"

„Kanskje," sagde Virginia rødmenende en Smule. „Det er kun Mr. Randolph, Phebe. Du huster jo nok ham fra ifjor Sommer?"

„Om!" sagde Phebe smilende. Phebe havde fundet stort Behag i det livlige mandige Ansigt paa Miss Ginneys Ridder i New-York under deres Ophold paa Cape May sidste Juli; og hun havde sin egen Mening om Mr. Randolph, men hun var for flog til at udtale den for nogen. „Mr. Randolph er en meget pen Herre; han er altid saa høflig og figer: Hvorledes lever De, Phebe?"

„Barnet er vaagnet," sagde Virginia hastig, da hun hørte hende bevæge sig derinde; og hun fandt Marjorie siddende oprejst i Sofaen og se ud som et Billede paa Forundring.

„Glemte Du, hvor Du var?" sagde Virginia og kysede hende. „Her har jeg nogle pene Klæder til Dig. Vil Du lade Phebe hjælpe Dig dem paa?"

„O, ja!" sagde Marjorie taknemmelig. „De er saa god, Miss, jeg ved ikke, hvad jeg skal gjøre for Dem."

„Det behøver Du ikke at tænke paa, lille Ben, men kald mig nu Miss Virginia — tænk, jeg ved jo ikke dit Navn endnu."

Der gik en Sky over Marjories Ansigt. „Nancy kaldte mig Mary," sagde hun alvorlig, „men jeg ved, at det ikke er mit Navn; jeg havde et andet, længere, men jeg kan ikke huske det."

Atter kom det ulukkelige Udtryk, som Virginia havde seet før.

„Hvis jeg beholder Dig hos mig," sagde hun, „vil jeg ikke kalde Dig Mary, Du har vel ikke noget imod, at jeg giver Dig et andet Navn?"

„O nej," sagde Marjorie, „jeg er vis paa, De vil vælge et smukt."

„Seg skal sige Dem noget, Missy," sagde Phebe, medens hun iførte Marjorie en smuk Kjole af blaa Delaine, „jeg tror, at dette Barn er bleven stjaalet."

„Snaf, Phebe," sagde Virginia, „ikke her i New-York. Min Kjære, hvor Du ser sin og net ud nu, ja Phebe er en flink Kammerpige; men der kommer Papa, luk denne Armring for mig, taf, og Phebe, behold Barnet her, til jeg sender Bud efter hende."

Virginia gik ind i det andet Brærelse og lukkede Døren.

Marjorie kunde høre Mumlen af Stemmer og sad og tænkte paa, hvad der nu skulde ske; men det gik ikke op for hende, at hendes Skjæbne skulde bestemmes, og da Virginia raabte paa Phebe, fulgte hun hende med sin sædvanlige Lydhighed.

Mr. Clive sad i en Lænestol og Virginia paa en lav Stol ved hans Fodder med sine Arme paa hans Knæ. Han var en smuk, statelig Udseende Mand paa femti Aar med skarpe graa Øjne, hvis Blik kunde være baade kolde og gjennemtrængende nok; men just nu smilede han ved noget, som hans Datter havde sagt, og det første Blik, han tilkastede Marjorie, udtrykte Forundring.

„Er det Barnet?" sagde han.

Marjorie kom undselig hen til ham og rakte, efter et opmuntrende Smil fra Virginia, sin Kind til Kys. Den ubevidste Ynde og uskyldige Maade, hvorpaa det skeede, talte stærkt til Gunst for hende, og Mr. Clive bøjede sig ned og kysede hende smilende.

„Hvad vilde Du synes om at rejse til Philadelphia?" spurgte han og tog en af hendes smaa Hænder.

„Med Miss Virginia?" spurgte Marjorie. „Seg vilde rejse hvorjomhelst med hende. Hun var saa god mod mig imorges — hun gav mig sin Plads i Bognen, da Moll slog mig." Marjorie bøjede Hovedet, hun fik en kvælende Fornemmelse ved de sidste Ord.

„Meget rigtig," sagde Mr. Clive og nikkede, medens han skarpt betragtede det aabne Ansigt foran ham. Han syntes at være tilfreds med Resultatet af sin Gransken, thi han sagde nu: „Hvad tænker Du derom, Phebe? Det vil blive en ny Omsorg for Dig."

„Maam Phebe kan godt arbejde," sagde hun og viste en Rad dejlige Tænder. „Barnet er godt, og det kunde aldrig gaa an at lade hende komme tilbage til den grusomme Kone igjen."

Mr. Clive spurgte Marjorie om gamle Moll, og hvor hun boede; men alt, hvad hun kunde sige, var Navnet paa Gaden, og hun blev saa bleg blot ved Tanken paa at komme der igjen, at han opgav den Plan, han først havde havt, at tage hende med derhen næste Dag.

Som Phebe havde sagt, negtede hjelpen Mr. Clive Virginia noget, og han tilstod villig for sig

selv, medens han lænede sig tilbage i Stolen og lyttede til deres Samtale, at der var noget eget ubefriveligt tiltalende ved dette Barn, og at Virginia fik have sin Willie denne Gang.

„Hvad vil Du kalde hende?" spurgte han pludselig.

„Seg ved ikke," sagde hun leende; „hun ønsker ikke at blive kaldet Mary."

„Nej, for det er ikke mit Navn," kaldt Marjorie ivrig ind.

„Nej, det er det jo ikke; men hvad skal vi kalde hende Papa? Ikke et altfor fantastisk Navn, lad mig se — nu har jeg det," raabte hun og klappede i Hænderne, „jeg vil kalde Dig Daisy."

Marjorie drog et langt, tilfreds Suk. „Seg synes, det er et smukt Navn, Miss Virginia. Er det hele mit Navn? Det forekommer mig" — det samme forvirrede Udtryk var der igjen — „det forekommer mig, at nogen spurgte mig engang, om jeg blot havde et Navn. Det var en Pige med store Øjne, der var Sne paa Marken og en Mængde Børn. O, at jeg ikke kan huske nogeting."

Virginia vekslede et Blik med sin Fader. „Nej, dette gaar ikke," sagde han sagte. „Han har havt en eller anden Hjernerystelse. Daisy," han drog hende hen til sig, „Du maa aldeles ikke forsøge paa at erindre disse Ting. Virginia figer, at Du har været syg. Folk kan undertiden i en Sygdom glemme, hvad der har tildroget sig en lang Tid, og saa kan de pludselig vaagne op, og alt er klart for dem igjen. Saaledes maa det være med Dig, din Hjerne hviler just ligesom dit Legeme, naar Du sover, og Du maa ikke forsøge at vække den i en Fart. Du ønsker et Navn til, hvad? Hvad vilde Du synes om at tage lidt af mit? Virginia, Du kunde kalde hende Daisy Russell."

„Er det Deres Navn, Sir?" spurgte Marjorie.

„Ja, Selden Russell Clive, Daisy."

„Saa er Miss Virginia Miss Clive?"

„Gud velsigne Barnet! ja naturligvis er hun," udbrod Phebe. „Der lyder Middag. Gongonen, Missy, jeg skal tage mig af Daisy."

„Det er underligt," sagde Mr. Clive, da de gik ned til Spiseværelset, „det Barn minder mig om nogen, som jeg kjender, mere ved sit Udtryk end egentlig Ansigtstræk, tror jeg, et eget Lys i hendes Øjne, naar hun smiler; men jeg er ikke istand til at komme paa, hvem det er, hun ligner. Er Du nu vis paa, at Du ikke vil blive træt af, hvad Du har paataget Dig, Virginia? Seg vil samtykke i det paa en Betingelse; hvis vi tager os af Barnet, vil jeg ikke, at hun skal kastes hjælpeløs ud i Verden senere, men dygtiggjøres til at hjælpe sig selv."

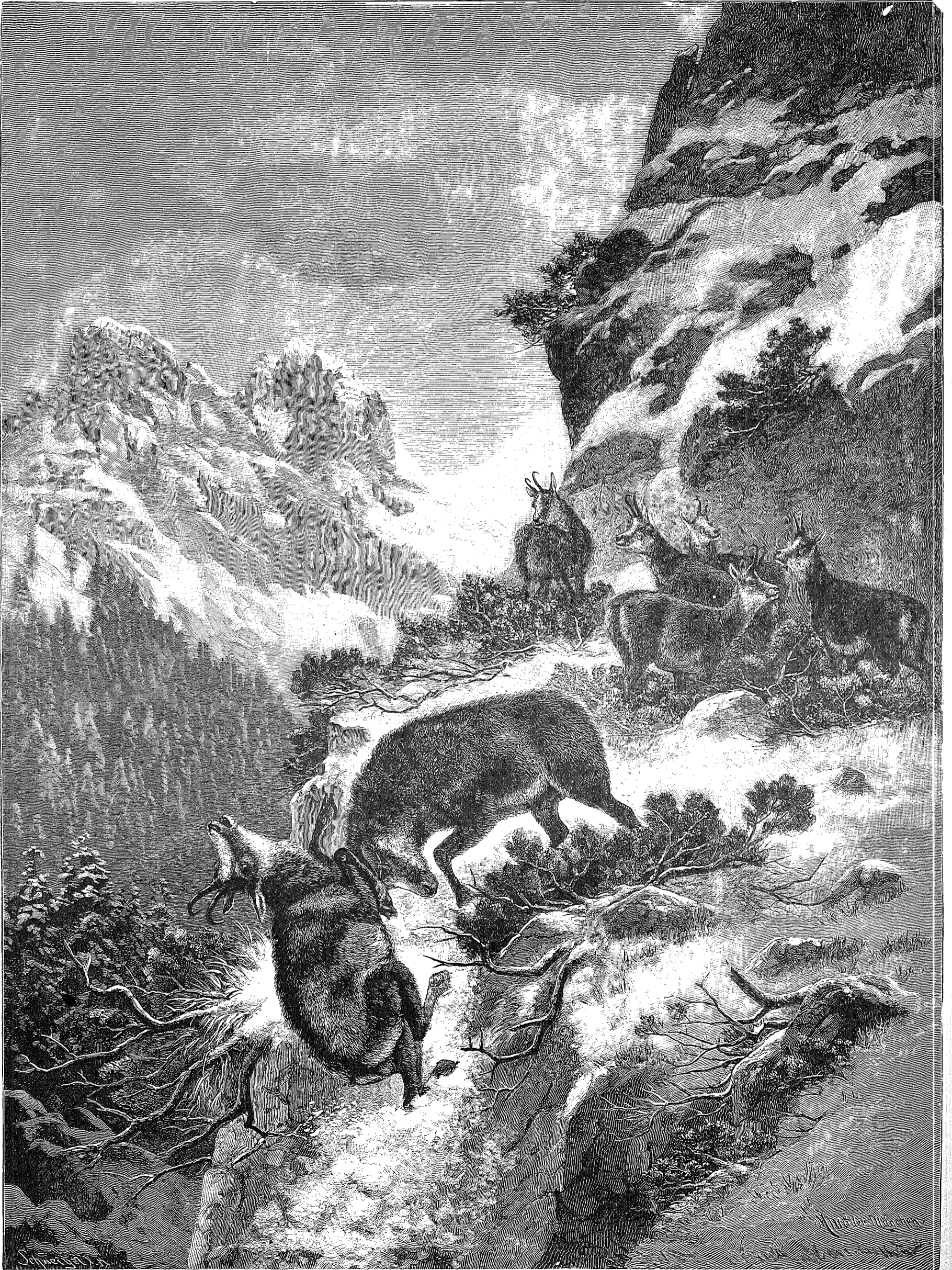
„Det er netop, hvad jeg ønsker," svarede Virginia rolig; og da de nu var ved Table d'ôte, begyndte de at tale om andre Ting.

Mr. Randolph kom om Aftenen, som han havde lovet, og Mr. Clive kom den unge Mand imøde med endnu større Hjertelighed end Virginia. Noget af det første, han spurgte om, var den lille Pige, som Virginia havde taget under sin Beskyttelse om Morgenens, og da Marjorie kom ud i Dagligstuen med et Bud fra Phebe, kunde han neppe tro, hun var det samme Barn. Virginia glædede sig over hans Forundring, og Mr. Clive spurgte ham, om han kunde sige ham, hvor Randalls Alley var.

„Seg tænker, at vor Ven fra imorges — Politikonstablen — kan give os Oplysning derom," sagde han leende. „At domme efter den elendige Kones Udseende, maa det være en af de værste Guler i Byen. Heldigvis erindrer jeg Mandens Nummer, og hvis De ønsker det, Mr. Clive, skal jeg finde ham imorgen og faa Besked. Kan jeg være Dem til nogen Nytte paa Ekspeditionen?"

Mr. Clive modtog taknemmelig Tilbudet, og Virginia gav ham et saa venligt Blik, at Mr. Randolph tænkte, han gjerne skulde gjøre mange Rejser frem og tilbage til Randalls Alley for et saadant. En Rats Hvile og en lykkelig Opvagnen tidlig om Morgenens med klar Grindring om, at hun var hos kjærlige Venner og ingen Moll havde til at slaa og true sig til at bære tunge Kurve, gav Marjories Ansigt et lykkeligt Udtryk, og hun lignede mere det Barn, der legede med Regie, end hun i nogensinde havde gjort, siden hun forlod Dommer Grays Hjem.

Mr. Clive bad Virginia om at lade Barnet spise Frokost inde hos dem, og hans skarpe Blik bemærkede snart ligesom Phebe, at Marjorie heltigjennem opførte sig ved Bordet med en Ro og Sikkerhed, som om hun var i sin vante Bære. Han vogtede sig vel for at nævne sin paatænkte Tur til Randalls

Kjæmpende Gemsjer. Efter Maleri af M. Müller.

Alle, og da Mr. Randolph kom, tog han ham til side, forat han intet skulde sige om deres Ekspedition. Mr. Randolph havde bragt sin Bogn og givet Rudstien Befled om, hvorledes de skulde finde frem, hvilket da ogsaa omsider lykkedes.

En pjustet liden Fyr viste dem Vej opad den skræbelige Trappe til Mor Molls Kvistkammer. Mr. Clive knappede Frakten over sit Guldfjæde og hvilede til Mr. Randolph, at han var tilmode, som om han skulde gaa lige ind i en Røverhule.

„Der er det,“ sagde Gutten og dunkede paa Døren. „Tænker Moll ligger paa Gulvet, den bedste Plads, naar hun ikke kan staa, skjønner I,“ sagde han med et Grin. „Mange Tak, Sir,“ sagde han derpaa, da Mr. Randolph gav ham nogle Pence. „Jeg skal aabne Døren.“

„Hvad vil I?“ sagde en svag Stemme, da de standede paa Dørrinet, og da deres Djne var blevne vante til Halvmørket beroppe, saa de en ussel Skikkelse ligge paa et Straaleje henne i en Krog af Væ-

lod til at behandle Barnet grusomt, lagde hun sig imellem.“

„Det stoffels lille Ting!“ raabte Nancy; „og er hun i Sikkerhed nu?“

Mr. Clive fortalte hende i Kort, hvordan Sagerne stod og spurgte derpaa, om Barnet var en Slægtning af hende.

Nancy saa urolig paa dem. „Send Gutten bort,“ sagde hun derpaa pludselig. „Det er ikke stort, jeg ved, men det skal jeg gjerne fortælle. Det var en lummer Aften for omtrent to Maaneder siden, da Moll kom hjem med Barnet. Forfærdelig druffen var hun, og jeg troede, Barnet var ganske dødt, for hun havde et gabende Saar i Hovedet; jeg maatte klippe af Haaret der, som I vil kunne se endnu. Og hun var meget syg, var Mary, saa jeg troede, hun maatte dø. Jeg gjorde mit bedste, Sir; jeg forsøgte at holde hende borte fra gamle Moll, og jeg fik Medicin til hende, til hun blev istand til at komme op igjen. Men hvor hun kom fra,

„Vidt,“ stammede Nancy skamfuld, „jeg kan læse trykt.“

Mr. Clive lagde tilbage igjen det Kort, han havde havt til Hensigt at skrive paa, og leverede hende istedet Clive Bros's Forretningskort. Derpaa sagde han venlig Farvel, og efter at Mr. Randolph havde forøget hendes lille Kapital, gik de, fulgt af hendes Velsignelser.

„Dette er en meget mystisk Sag,“ sagde Mr. Clive, da de vandrede tilbage til Bognen. „Jeg er næsten ligesaa interesseret som Virginia selv. Mon det vilde nytte at avertere? men vi har ingen Datum at gaa ud fra. — O, min Gud! stands ham, stands ham!“

En besynderlig udseende Person med lange, hvidt Haar hængende om Skuldrene og mørke Djne havde just passeret de to Herrer, og ved Mr. Clives ivrige Raab styrtede han hurtig ind mellem to Huse og forsvandt, før de to Herrer kunde følge ham.

„Min kjære, Sir!“ raabte Mr. Randolph for-

En Godvejrdsdag.

retset, og det var sørgmodige, indsunne Djne betragtede de Indtrædende.

„Vor der en Kone her ved Navn Moll?“ spurgte Mr. Clive.

„Hvem spørger efter hende?“ sagde Nancy, og forsøgte at rejse sig paa Albuen, „hun har ikke været her siden igaarmorges.“

„Er De Nancy?“ spurgte Mr. Clive og gik lidt nærmere, men holdt sig dog i tilbørlig Afstand, da han havde en nervøs Frygt for at blive smittet af en eller anden Slags Feber.

Det var et stærkt Bevis paa hans Interesse for sin Datters lille Protege, at han tog hen til et saadant Sted for at indhente Oplysninger om hende.

„Hvad ved I om Nancy?“ spurgte hun i en halv forkræftet Tone. „Jeg har ligget her paa min Ryk uden at kunne røre mig i fire Uger.“

„Jeg vilde kun forhøre mig om en liden Pige.“ Nancy afbrød ham med et Skrig. „Na, der er da intet galt med min lille Mary?“

„Nej aldeles ikke,“ sagde Mr. Clive. „Min Datter fandt en liden Pige, som var i Følge med en gammel Kone i Brodwaybognen igaar, og da hun

eller hvem hun er, ved jeg ikke mere end I, Sir; og hvis I bare vil beholde hende og være god mod hende, er det alt, hvad jeg beder om; hun er det smukkeste, sødeste Barn, som nogensinde har levet, med Djne som min Jims.“

Dette var øjensynlig alt, hvad Nancy vidste, thi skjønt hun gjentog Historien adskillige Gange, blev Hovedpunkterne dog de samme, og Nancy udtalte den Mening, at Moll ikke vidste mere end hun, da Barnet ikke havde noget Guldsmykke eller andre Kostbarheder paa sig, som kunde have fristet Moll til at stjæle hende.

Nancy vidste intet om Guldperlerne, ellers vilde hun formodentlig have været af en anden Mening. Hun sagde, at Moll imellem var borte Dage af Gangen, og gav lidet Haab om at faa vide noget af hende, saa Mr. Clive opgav den Tanke. Han gav Nancy en smuk Sum Penge og fortalte hende, at Barnet havde talt med Taknemmelighed om hendes kjærlige Omfjorg.

„Hvis De skulde trænge Hjælp eller nogen Gang faa vide noget mere om Barnet, maa De gaa hen til et Sted i Byen, som jeg skal anviise Dem. Kan De læse?“

hauset, „har dette mærkelige Individ røvet Dem? Skal jeg hente en Politikonstabel — skjønt jeg er bange for, det vil blive vanskeligt paa dette Sted at finde nogen.“

Mr. Clive var bleven meget bleg. „Nej, det er intet,“ sagde han, og tog Mr. Randolphs tilbudte Arm. „Det saa ud som Gjenfærdet af en Skurk, som jeg troede var død og begravet for længe siden. Forunderlig nok fik jeg, da jeg i August var i New-York, af en fremragende Dommer fra Deres Distrikt Spørgsmaal angaaende denne Person. Jeg maa lade ham vide, at han er ilive. Han var indviklet i en meget sørgelig Historie angaaende min yngste Broder. Jeg beder Dem, sig ikke noget om dette til min Datter; hun var meget glad i sin Døkel, skjønt hun næsten var Barn den Gang, hun sidst saa ham; men jeg vil nødig opvække Minderne om den Sag igjen just nu.“

Mr. Randolph lovede naturligvis intet at nærne om Sagen til Virginia, Mr. Clive gjenvandt snart sin Fatning, og Konversationen drejede sig om andre Emner, da de kjørte ned ad Wall Street.

[Fort.]

En Episode af Gounods Liv.

Det var en Juleaften for mange, mange Aar siden.

Det havde været bitterlig koldt hele Dagen, og henimod Aften hævede en hvid Taage sig fra den oprørte og opsvulmede Flod, som indhullede dens Bredder og de omliggende Gader i en halvdunkel Sky, der kastede foruunderlig fantastiske Skygger over det ellers saa velbefjendte Landskab. De omgivende Gjenstande blev forvandlede til spøgelsesagtige Uhyrer, der forstrækkede de forsinkede Forbigaaende og fik dem til at frygte sig til den forønskede Havn: — Hjemmet.

Uhret paa Notre-Dame Kirken havde netop slaaet otte, men Lyden løb ganske dump i den taagede Luft og gav ingen Gjenklang. Gaderne var næsten øde og forladte, og man saa neppe et halvt Snes Mennesker paa de mest befærdede Steder. De saa, der var, lagde ikke Mærke til en gammel Mand, der slæbte sig afsted henimod Rajen, medens af og til en heftig Kulbegyrsning overfaldt ham. Han støttede sig tungt til en tyk Stok. Under hans venstre Arm, trykket tæt ind til sig, holdt han en aflang Gjenstand indsvøbt i et tærnet Bomuldstørklæde.

Han var kun tyndt klædt, et Par Sommer-Benklæder og en luvslidt Frakke knappet op til Hagen, (rimeligvis for at skjule Mangelen paa Vintøj) var kun daarlig egnet til at modsta den ras isfaldne Fugtighed, som faldt ned over ham og løb ned af hans lange hvide Skjæg og Haar. Hovedet var bedækket af en blød bredstygget Hat, som var trykket dybt ned i Panden for at undgaa at blive gjenferdt, skjønt det maatte have været det bedste for ham.

Da den gamle Mand kom ned til Flodbredten, stod han nogle Øjeblikke i Uvished, saa han gik hen Broen Pont des Arts, idet han hverken saa til højre eller venstre, maatte Blandet vilde været for stor en Fristelse for ham; at synke ned og saa en Ende paa det vilde være en Udvej, men han vilde ikke give efter for denne Fristelse.

Da han var kommet over, skraaede han over Carousell-Pladsen og gik gennem den Labyrinth af smaa, stinkende Gader, som dengang adskilte Tuilerierne fra Palais Royal og kom tilsidst til Midtpunktet af det moderne Paris.

Han blev næsten blændet af Lyset og fortunlet af Støjen af Mængden, der var ude for at more sig, han gik flere Gange gennem Haverne, øjensynlig uvis om, hvad Bestemmelse han skulde tage. Et Øjeblik efter standsede han dog paa et meget befærdet Sted, stillede sig hen under et lidet Hagttag af Træ, støttede sig med Væggen og begyndte at løse op den Pakke, han havde under Armen. Den indeholdt en Violin og en Bue. Efterat han omhyggeligt havde undersøgt Strengene, lagde han Lommelørklædet sammen, anbragte det paa sin venstre Skulder og gav sig saa til at stemme Instrumentet. Men ved de første Toner af den blide, melankolske Romance, han forstøttede at spille, standsede den stakkels Fyr af Gadedutter, som Tonerne havde loffet hen til Stedet, overøste ham med Spot og Haan paa Grund af den mislykkede Musik. Med et fortvilet Udbrud sank han ned paa Trinet.

„Du gode Gud! jeg kan ikke mere spille,“ udbrød han, medens en Gulles gennemryttede ham. Han havde siddet saaledes i nogle Minutter, da der nærmede sig et Selskab bestaaende af tre unge Mænd; de var aabenbart i godt Humør, for de havde istemmet en Sang, som paa den Tid var meget yndet af Musik-Konservatoriets Elever. De saa ikke den gamle Spillemand, den ene snublede over hans udstrakte Ben, den anden kom til at støde hans Hat af, da han saa tredie ganske forstrækket trak sig tilbage da han den gamle Mands fortvilede Ansigt, idet han rejste sig op.

„Undskyld, vi er meget bedrøvede over det og beder Dem om Forladelse, men vi saa Dem virkelig ikke. Jeg haaber ikke vi har gjort Dem Fortræd!“ sagde den sidste.

„Nej, de har ikke gjort mig noget,“ sagde den Gamle, medens han bukkede sig for at tage sin Hat op, men den Spørger var ham for hurtig og rakte ham den allerede. Først da bemærkede han Instrumentet i den Gamles Hænder.

„De er Musiker?“ sagde han ærbødigt.

„Jeg har været det,“ svarede den Gamle med et dybt Suf, medens de store Daarer løb ned af hans furede Kinder. Da de saa det, traadte de tre unge Mænd nærmere hen til ham.

„Hvad fejler Dem?“ spurgte de alle som med en Mund, „er De syg, kan vi gøre noget for Dem?“ Et Øjeblik forholdt den gamle Mand sig ganske taus, derpaa rakte han sin Hat henimod dem med et Blik, som kunde have smeltet et Stenhjerte.

„For Guds Skyld, giv mig en liden Skjærv,“ hviskede han sagte. „Jeg kan ikke mere fortjene Brødet ved mit Instrument, mine Fingre er blevne stive, og min Datter ligger for Døden af Sygdom og Mangel.“

Nu kom Turen til de unge Mennesker at beholde sig taus. De saa de bedrøvede og stemmeløse, og for første Gang i sit Liv var de ærgerlige og bedrøvede over at være saa fattige. De gennemsøgte sine Lommer, men Resultatet af Undersøgelsen var meget bedrøvelig: de to af dem fik strabet 16 Skilling sammen, den tredie fandt kun et lidet Stykke Harpiz, hvilken Gjenstand næsten altid findes hos en Violinist.

De saa et Øjeblik paa hverandre, saa sagde en af dem: „Sætsten Skilling kan ikke nytte Dem noget min Ven, der maa meget mere til for at kunne hjælpe vor Kunstbroder. Vi maa tage et Tag og det et godt Tag. Adolf, tag Du Violinen og spil et Stykke, saa kan Du senere affkomagnere Gustav, og saa gaar jeg med Hatten.“

I mindre end et Minut var Forberedelsen til at udføre deres Plan tilende, Frakkestræderne slaaede op, Haaret trukket frem og Hatterne trykket ned i Panden for at gøre dem saa ukjendelige som muligt. Saa gav den unge Fyr, fra hvem Planen udgik, Tegn til at begynde.

„Det er Juleaften,“ sagde han, „hvem ved, om Herrens maatte ikke selv er tilstede mellem Tilhørerne, saa gjør Eders Bedste.“ Og Adolf gjorde virkelig sit Bedste, for neppe havde de første Toner af „Karnevalet i Benedig“ lydt ud i Luften, før de Forbigaaende standsede og standsede deres Gang, og snart strømmede de Spadserende i Palais Royals Have til, Binduerne i de omgivende Huse blev aabnede, og Skaren, som omgav de Spillende, blev tættere og tættere.

Da den sidste Tone hendøde, brød et voldsomt Bifald løs, medens det regnede ned i den gamle Mands Hat, ikke alene med Kobber, men ogsaa med Sølvmynter.

De tre unge Mennesker ventede ikke til Begejstringen havde lagt sig, et Øjeblik efter hørtes igjen Violinens Streng, men denne gang var det for at affkomagnere en Stemme af en vidunderlig Blødhed, Renhed og Omfang; det var Gustav, som sang den befærdte Arie af „den hvide Dame“, saa alle Tilhørerne stod som fortryllede. Der havde samlet sig flere og flere, og Bengene strømmede endnu rigeligere ind, alle trængte sig om den unge Mand, der først havde undfanget Ideen, og som stod med Hatten, alle ønskede de at høre deres Skjærv. Men han havde besluttet, at Høsten skulde være endnu større, og idet han saa meget som mulig søgte at skjule sit Ansigt for de nu nysgjerrige Blikke, hviskede han til sine Kammerater:

„Endnu en Gang og saa er det nok. Du, Adolf, maa lade din Bas høre, mens Du affkomagnerer os, jeg tager Barytonen, og Du, Gustav, min brave Tenor, maa lade dem høre nogle af dine dejlige Toner, lad os ende med Terzetten af „Wilhelm Tell“, og hurtig paa, at vi synger ligesaa meget for at gjøre Konservatoriet Ære, som for at gjøre en god Gjering.“

De behøvede ikke nogen Opmuntring, de unge Menneskers Kunstnerjæle var allerede vakte, og skjønt Omgivelserne var noget forunderlige, man kan næsten sige ndmygende, sang og spillede de, som de maatte aldrig senere gjorde det, naar de sang og spillede for Europas mest kritiske Tilhørere. De sang og spillede saa de ligesom elektrificerede den gamle Mand. Han var i Førføringen blev siddende paa Trinet, men nu havde han rejst sig og ledede med sin Stok Terzetten med en Myndighed, som viste, at han var en øvet Musiker. Han stod rank, de for en halv Time siden saa sløve og ligegyldige Dine flammede af dybt Bevægelse, og de Syngende følte, at de blev ledede af en Mester.

Sangen var til Ende, Mængden spredte sig langsomt, idet man hørte forskjellige Bemærkninger: „Det er ikke Gadesangere,“ sagde nogle, „dertil er Stem-

merne for friske.“ „Gadesangere, nej det er de rigtignok ikke,“ hørtes fra andre, „de har vist indgaaet et Bæddemaal, eller de har maatte trængt til en liden Sum at holde Jul for.“ „Ja, saa har de saamænd ogsaa faaet den, den Hat indeholder mere end man tror, jeg saa flere Herrer kaste Guldstykker i den.“

Det var sandt, Hatten indeholdt en forholdsvis betydelig Sum; de mere velstaaende og kunstforstandige af Tilhørerne improviserede Underholdning og kun for at tilkjendegive deres Bifald, givet rigelige Bidrag, og da de skjælvende Hænder udfoldede det tærnede Lommelørklæde for at modtage Indholdet af Hatten deri, stod den gamle Mand maalløs af Overraskelse og Glæde. Saa raabte han: „Eders Navne, lad mig høre Eders Navne, saa jeg kan velsigne dem til min sidste Stund, og min Datter kan indelutte dem i sine Bønner.“

„Mit Navn er Tro,“ sagde den første unge Mand.

„Mit Navn er Haab,“ sagde den anden.

„Mit Navn er Kjærlighed,“ sagde den tredie, som havde staaet for Indsamlingen af Pengene.

„Og I kender ikke engang mig,“ sagde den gamle Mand næsten hullende. „Jeg kunde lige saa godt have været en Bedrager. Mit Navn er Chopin, jeg er en Skasser, for ti Aar siden dirigerede jeg Orkestret i Straßburg. Jeg har ogsaa der ført an til Wilhelm Tell. Men siden jeg forlod mit Fødestand har jeg været forfulgt af Uheld. I har frelst mig og min Datters Liv, saa takket være Eder, kan vi nu rejse hjem. Min Datter vil gjenvinde sin Sundhed der, hvor hun er født, og jeg har Bønner, som ville hjælpe mig at finde en Bessjættigelse, passende for mine Kræfter. Men det siger jeg Eder, naar jeg engang er borte, saa vil I blive Kunstnere af første Rang.“

„Amen!“ sagde de tre unge Mennesker, idet de fulgte den gamle Musiker ud paa Gaden, og der venligt trykkede hans Haand til Afsked.

Uagtet de havde gjort sig saa ukjendelige som muligt, var der dog en, som havde gjenferdt dem, og fra ham har vi denne lille Tilbragel'e.

Den unge Violinist var den befærdte Adolphe Hermann, den anden var Tenorsangeren Gustav Rager, og den, der havde undfanget hele Ideen, kalder sig endnu Charles Gounod.

Den gamle Mands Spaadom gik bogstavelig i Opfyldelse.

Af en Gammels Papirer.

Fortælling
af
Ernst Evers.
(Eslutning.)

Vi hørte lang Tid intet om vor Bruno, skjønt vi ofte fik Breve fra ham. Han skrev om sin Kristoffer, talte om sin fireaarige lille Gut, at han trivedes godt og nu var hele hans Glæde, og han fortalte om den gamle Husholderste, hvor stink og ordentlig hun var, men ogsaa, at hun var meget indskrænket og ikke forstod at gjøre Hjemmet hyggeligt.

„Fader,“ sagde min Hanna, „Du skal saa se, at vor Søn snart vil gifte sig igen, han vil ikke atter finde nogen Bertha, og vor Sorg vil blive større, end den nu er.“

Jeg rystede paa Hovedet og foldede mine Hænder. Og kort efter fik vi et Brev, hvori vort Barn atter talde om sin dybe Sorg og skrev, at han aldrig vilde gifte sig igen.

Det var netop paa den Tid jeg havde talt med Præsten og den gamle Lensmand om Pensioneringen. Sagen var snart bragt i Orden, og med Bænd imødefaa jeg det Øjeblik, da jeg skulde stilles fra mine kjære Børn og flytte ud af de gamle Skolehus.

Jeg vidste jo nok, at Landsbyen vilde give mig en Efterfølger, der vilde omslutte Skolen med foldende Hænder og arbejde videre i samme Aand; og dog skjælv Hjertet i Livet paa mig, naar jeg tænkte paa, at der nu snart skulde staa en foran mig og sige: „Se, jeg er den, som skal tage Pløgen af din Haand og pløje videre.“

let indover Fladen. Gyrihaugen hævde sig snart op til højre, og saa satte vi ret Kurs paa den.

Vi naaede snart hen til dens Fod, men her maatte atter Skierne af; den øverste Del af Toppen var ikke blot snefri, men aldeles varm og tør. Om en liden Stund havde vi den lette og forfriskede Fornemmelse at staa ved Varden.

Der fandtes ikke en Sky paa Himmelen; vi saa alt, man kan se fra Gyrihaugen, og om Udsigten kunde der være meget at skrive; men det, som alene vedkommer os her, er, at vi blandt de mange andre Steder lod vort Blik fortrinnsvis hvile paa Ringkollen; nu først saa vi den ved almindeligt Dagslys — den som Afstenen iforvejen havde straalet saa pragtfuldt, derpaa vist sig mørk og stummel.

Da vi fulgte Krokfjeldene bortover, fik vi mangt et overraskende Syn.

Disse Fjælde styrter sig brat ned mod Tyrifjordens Østside, kun paa saa Steder let bestigelige, saaledes i enkelte af de Skar, som Fjeldene danner; det største af disse er Krokfjelden, did var endnu et langt Stykke.

Vi holdt os i rimelig Afstand fra Fjeldkanten, saa at Stoven skjulte Udsigten, det var bare Stov og Stov at se paa alle Kanter, men saa begyndte det at bære nedover, med et er vi ude af Stoven, lige paa Kanten af Fjeldene, hele Tyrifjorden og Ringerige laa med engang udstrakt dybt nedenfor. Det var netop et af de nævnte Skar, vi var komne udover, men vi havde intet at gøre dernedover, det var altfor brat, og vi traf os atter ind i Stoven.

Senere kom vi dybere ind; det var Tegn paa, at vi nærmede os den gamle Krokfjeld; vi traf ogsaa rigtig paa den en Stund efter, lidt søndenfor Krokfjelden.

Paa Vejen var det lidt Sne, helt til vi var komne midtstogs; her blev det bedre, men alt efter som vi nærmede os Bærum, stak Jorden mere og mere frem, og da vi kom til Langebro, hvor der er en Nabning i Stoven, saa Solen varmer med sin hele Kraft, maatte vi pent sætte Skierne igjen, hvis vi ikke vilde have den fornuftige at bære dem helt til Sandviken.

Men naar man har havt Skierne paa Benene næsten hele Dagen, smager det bare godt at saa sig en almindelig Tur tilføds; det gik baade let og fort nedover til Sandviken, snart sad vi i Kuppen og dampede med Fernanen til Byen.

Og det var vi enige om, da vi rejste indover, at en vellykket Tur havde vi haft, og at det mangen Gang, naar de nærmeste Omgivelser ser triste ud, vel kan være værdt, at prøve en Tur ud i Guds herlige Natur.

Guano-Lagene paa Sydamerikas Vestkyst.

De fleste af vore Læsere vide formodentlig, at der paa visse Steder af Jorden, paa ubeboede Klipper eller Klippeslytter, findes mægtige Lag af en Jordart, som har faaet Navnet Guano og har faaet stort Ry for sine frugtbringende Virkninger. Det mest kjendte og vel ogsaa rigeste Fyndested for dette Stof, der spiller saa stor en Rolle i det nyere Agerbrug, er Perus Ryst. Det er ogsaa fra dette Land, Stoffet har faaet sit Navn, thi dette er ikke andet end en noget forvansket Form af det gammelperuaniske Ord „Guano“, der ligefrem betyder Gødning. De gamle Peruanere have altsaa været paa det Reue med, at disse Jordlag bestod af Fuglegødning, her i Europa har man derimod trættes længe og meget om, hvorfra de egentlig havde deres Oprindelse.

At man kan have været noget i Tvivl herom er nu heller ikke saa underligt; thi det er næsten utroligt, at Lag af en saadan Oprindelse har kunnet opnaa saa vældig en Tykkelse, og paa den anden Side er det ogsaa mærkværdigt, at de ere indstrænkede til nogle enkelte Steder paa Jorden; thi Perus Ryst og de andre saa kjendte Guano-Steder paa Jorden er jo dog langt fra de eneste, hvor der i Rugetiden træffes uhyre Sværme af Søfugle; tværtimod er mange nordiske Klipper og Fjeldpynter jo noksom berømte i denne Henseende, og dog har man aldrig hørt Tale om nogen Guano-Dannelse paa Hebriderne, Færøerne, Norges og Islands Ryster eller andre saadanne Steder.

Det mærkværdige forsvinder imidlertid snart ved en nærmere Betragtning. Til en Guanodannelse hører nemlig to Ting: for det første store Mængder af Søfugle, der i det mindste en Del af Aaret have stadigt Ophold paa Stedet, og for det andet, at de Lag af Fuglegødning, som derved fremkommer, ikke forvandles af Luften eller skylles bort af Regnvandet. Der fordres med andre Ord et fuldkommen tørt, aldeles regnløst Vejr, og et saadant findes virkelig ogsaa paa alle Steder, hvor der i Tidernes Løb har ophobet sig Guanomasser. Man kan derfor med fuld Ret henregne disse blandt Jordklodens nyeste Dannelser sammen med Skafbaner og Koralkrev, der jo ogsaa er dannede ved levende Væsners Virksomhed.

Det ligger i Sagens Natur, at Guanolagene ere i høj Grad værdifulde, de bliver da ogsaa en Slags Gulmgrube for de Lande, der eje dem. Peru faar saaledes en meget stor Del af sine Statsindtægter ved at bortforpagte Lagene, og da den spanske Regjering i Slutningen af Halvtredserne kom i Strid med den peruanske, tog den deraf Anledning til at bemægtige sig de guanorige Chincha-Der, der forresten nu ere tomte for deres Guano. Men denne deres store Betydning har ogsaa givet Anledning til, at den peruanske Regjering forlængst har ladet en af sine Videnskabsmænd Francisco de Rivero foretage en nøjagtig Undersøgelse og Opmaalning af samtlige peruanske Guanolag. Det følgende er et kort Uddrag af disse Undersøgelseres Resultater.

Guanoen ved Perus Ryst frembringes af 7 forskellige Arter af Søfugle 1 Maage, 1 Saksnæb, 1 Pelikan, 1 Mehinga, 2 Skarver og 1 Sule. Disse Fugle ruge paa ubeboede Der og paa stejle, mod Vinden beskyttede Fjeldsider, og her tilbringe de Natten, saavel som den Del af Dagen, da de hvile. Deres Mængde er saa overordentlig stor, at de bogstavelig bedække store Flader ganske tæt og, naar de flyve op i Flok, danne Sværme, der ligne Skyer og i nogle Øjeblikke helt kunne formørke Solen. Deres Føde bestaar udelukkende af Havdyr, især Fiske, der opholde sig i uendelige Stimer i det næsten altid rolige Hav. Naar man ser hen til denne Rigdom paa Føde, og paa disse Fuglearter store Graadighed, er det let at forstaa, at Ekrementdannelsen kan være saa stærk, at den i Aarhundredernes Løb har kunnet dække disse Smaaver med mægtige Lag. Imidlertid anslog den berømte tyske Lærde Alex. von Humboldt dog den Tid altfor højt, der var gaaet med til Dannelsen, naar han siger: „Guanoen danner Lag af 50—60 Fods Tykkelse ovenpaa Granitten paa flere Syd-havsvær ved Perus Ryst. I tre Aarhundreder have samtlige Rystfugle kun formaet at dække Klipperne med et Skarnlag af nogle Liniers Højde. Hvor mange Fugle og hvor mange Aarhundreder maatte der da ikke til for at danne disse Guanolag?“

[Stattes.]

En Godvejrdsdag.

(Til Billedet.)

Idag er det stille og Godvejr kun,
Nu vender de Havet Ryggen
Og faar sig en liden lun Passiar,
Mens de staa der sammen paa Bryggen;
Men trækker det atter til Uvejr op
Og Sjøen gaar høj derude,
Da hejser de Sejlet og stryger ud
Og border den truede Skude.

Da staaer ikke Lodsens der ledig som nu
Og mindes de svundne Dage;
Gaar Sjøgangen høj over Skjær og Flu,
Da ser han sig ikke tilbage,
Da fører han Skuden med sikker Haand
I Havn gennem Braat og Brænding,
Og staaer for hver Sømand, der er i Nød,
Stærk som en Guds Udsending.

Lægeraad.

Spørgsmaalene maa formes saa korte og saa nøjagtige efter Sygdoms-Symptomerne som muligt. Opgivelse af Alder, Livsstilling, Levemaade og tidligere gennemgaaede Sygdomme ønskes gjerne. Kun Spørgsmaal fra Abonnenterne besvares, ligesom tydeligt Navn og Adresse maa opgives.

Spørgere i Amerika kunne ikke vente Svar før om ca. 4 Maaneber.

R. E.

„Flydende Kæsefatarch (ildelugtende).“

En ordentlig Behandling med Resultat fordrer ved denne Lidelse Lokalbehandling af en Specialist. Er Sygdommen ikke for gammel, kan Patienten fæste sig en Kæsedouche, hvis Anvendelse kan hurtigt lærer ved at Lægen viser ham det de første Gange, fra kan han selv senere besørge Udspjøjtingerne. Strømmen ind i Kæsen maa aldrig gaa for hurtigt eller voldsomt. Som Sprøjtemiddel benyttes 1—2 % Borjyreopløsning eller Carboljyreopløsning.

* * *

T. A.

Har De istedetfor at købe en liden skrevet Bog, der kun har havt til Hensigt at skræmme Dem og derved bringe Dem til at købe dyre og unødige Medicamenter, for 19 (nitten!) Ar siden henvendt Dem til en Læge, saa vilde denne da kunne have sagt Dem:

1) at De intet havde at ønske Dem over,
2) givet Dem nogle almindelige Leveregler, som De lettelig kunde befulgt. Nu har De i alle disse Ar gaaet og skræmt Dem selv op, — er bleven hypokondrisk og livsled. — Imidlertid er det aldeles ikke endnu for sent, som De tror. Der gives paa Deres Bosted saamange Læger at vende Dem til. Men har De først betroet Dem til en, saa løb ikke omkring til alle de andre efter Tur.

* * *

Mine Dænder og Fodder er næsten altid kolde, gives der noget Middel herimod?

En Abonnent.

Rej.

Husmoderen.

Til denne Rubrik modtage vi gjerne gode, praktiske og prøvede Bidrag fra vore Læsere.

Daarlig Belysning

hidrører ikke altid fra, at Lampen eller Petroleumet ikke duc, men meget ofte fra, at Beholderen eller Frænderen er inadvæde. Dikkes Renholdelse maa roie paases; ligeledes maa man ikke lade Bægen blive altfor gammel og fremfor alt ikke blive siddende fra det ene Ar til det andet. Ikke heller gaar det an at give Bægen en Omgang i Vaskesalen; naar den ikke duc, maa den ubønhørlig fornyes.

Middel mod Vorter.

Køb hos en Gartner en Kaktus, som hedder *Cereus hybridus*. Skær et Stykke af en af dens Stængler og smør Saften paa Vorten; men Hænderne maa først være godt rensede. Dette Middel har for hjulpe.

Uf „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subskription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Ar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresseres til

„Illustreret Familieblad.“

Decorah, Iowa.

Indhold.

Hvem er hun? Uf Jeanie T. Gould. [Fort.] — En Episode af Gounods Liv. — Uf en Gammlis Papirer. Uf Ernst Overz (Slutning.) — En Tur med Afvelskinger. Uf V. L. — Guanolagene paa Sydamerikas Vestkyst. — Ferst Rist. (Billede) — Rømpende Genser. (Billede) — En Godvejrdsdag. (Til Billedet.) — Lægeraad.